

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρὰσχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑψηλοῦς καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ἐξωτερικοῦ

Ἑτησίᾳ . . . δρ. 8.— Ἑτησίᾳ . . . φρ. χρ. 10.—
Ἑξάμηνος . . . > 4,50 Ἑξάμηνος . . . > 5,50
Τρίμηνος . . . > 2,50 Τρίμηνος . . . > 3,—
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἑσωτερ. λ. 15. Ἑσωτερ. λ. 20.
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκαστον λελ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'. — Τόμος 24ος

Ἐν Ἀθήναις, 21 Ὀκτωβρίου 1917

Ἔτος 39ον. — Ἀριθ. 47

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

Τὸ ἀσπράδι τῶν αὐγῶν αὐτῶν ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ μὴν πῆζῃ σαν τὸ ἀσπράδι τῶν ἄλλων. Ὁ ἥλιος μόνος ἦταν ἐπιφορτισμένος νὰ τὰ κ λ ω σ σ ῃ ἡ ζέστη του δηλαδὴ ἔφθανε γιὰ νὰ γίνωνται καὶ νὰ βγαίνουν ἀπὸ μέσα τὰ χελωνάκια. Κι' ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν τῶν αὐγῶν ἦταν σημαντικὸς, ἀφοῦ κάθε χελώνα γεννᾷ ὡς διακόσια πενήντα τὸ χρόνο.

— Νὰ ἓνα χωράφι ποῦ κάνει αὐγά! εἶπε, ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ. Ἀς μαζέψουμε!

Ἐμάζεψαν ὅσα ἤθελαν, ἔπιασαν καὶ καμμια δωδεκαριά χελώνες καὶ τῆς κουδάλισαν στὸ Γρανίτινο Παλάτι. Τὸ κρέας αὐτῶν τῶν ἀμφιβίων, ἰοστιμώτατό, ὁ Ναβ τὸ ἔκανε βραστό, μὲ διάφορα ἀρωματικά χόρτα καὶ ἀρτύματα. Ἐγένετο ἓνα θαυμάσιο ζουμί, ποῦ οἱ ἀποικοὶ δὲν εὕρισκαν λόγια νὰ ἐπαινέσουν τὸν ἀξιο κατασκευαστή του.

Ἀς σημειώσουμε ἐδῶ καὶ μιὰν ἄλλη καλοτυχία, ποῦ τοὺς ἐπέτρεψε νὰ κάμουν καινούργιες προμήθειες γιὰ τὸν χειμῶνα! Κοπάδια ἀπὸ σολωμοὺς μπῆκαν στὴν Εὐχαριστία καὶ ἐπροχώρησαν ἀρκετὰ μίλια στὸ ποτάμι. Ἦταν ἡ ἐποχὴ ποῦ τὰ θηλυκὰ ζητοῦσαν κατ' ἀλλήλο μέρος γιὰ νὰ γεννήσουν ταῦτά τους. Τὰ ψάρια αὐτά, ποῦ εἶχαν μᾶκρος ὡς δύομισι πόδια, ἔκαναν μεγάλον θόρυβον στὸ νερὸ καὶ εἶχαν γεμίσει σχεδὸν τὸ ποτάμι, γιὰ τὴν ἄπάνω ἀπὸ ἑκατομμύριο. Ἐφθανε νὰ φράξουν μερικὰ

μέρη, γιὰ νὰ πιάσουν μεγάλες ποσότητες. Κι' ἐπίασαν πραγματικῶς πολλὰς ἑκατοντάδες, ποῦ τὰ ἐπάστωσαν καὶ τὰ φύλαξαν γιὰ τὸν χειμῶνα, ὅταν τὰ νερά θὰ ἐπάγωναν καὶ θάταν ἀδύνατον πιά νὰ ψαρεύουν.

Τὴν ἴδια ἐποχὴ ὁ κύρ-Ζούπ ἐπροβιάσθηκε σὲ θαλαμηπόλο. Τοῦ εἶχαν φορέσει μιὰ ζακέττα, ἓνα κοντὸ πανταλόνι καὶ μιὰ ποδιά μὲ τσέπες. Ἡ τσέπες αὐτῆς ἦταν ἡ εὐτυχία του, γιὰ τὴν αἰωνίως ἔχωνε τὰ χέρια του μέσθ' καὶ δὲν ἄφινε κανένα νὰ

τῆς ψάξῃ. Ὁ «δαμαστής», νὰ ποῦμε τοῦ ἐξυπνοῦ οὐραγοτάγγου ἦταν ὁ Ναβ. Μὲ τὸν καιρὸ, ἀράπης καὶ πίθηκος συνεννοοῦντο τόσο καλὰ μεταξύ τους, ὥστε θὰ ἔλεγεσ ὅτι κουδεντιάζουν.

Ἀλλὰς τε ὁ Ζούπ εἶχε γιὰ τὸν Ναβ ἀληθινὴ συμπάθεια ποῦ ὁ μακρὸς τοῦ τὴν ἀνταπέδιδε. Ὅταν δὲν τὸν ἐχρειάζοντο, εἶτε γιὰ νὰ κουδάλισῃ ξύλα, εἶτε γιὰ νὰ σκαρφαλώτῃ στὴν κορφὴ κανενὸς δένδρου, ὁ Ζούπ περνοῦσε τὸν περισσότερον καιρὸ στὴν κουζίνα (*) καὶ προσπαθοῦσε νὰ μιμῆται τὸν Ναβ ὥστε τὸν ἐδλεπε νὰ κἀνῃ. Ἀλλὰ καὶ ὁ δάσκαλος ἔδειχνε μεγάλη ὑπομονὴ καὶ ἔκτακτο ζῆλον νὰ διδάσκῃ τὸν μαθητὴ του, ἀφοῦ καὶ αὐτὸς ἔδωκε ὅλη του τὴν ἐξυπνάδα, γιὰ νὰ ὠφεληθῇ ἀπὸ τὰ μαθήματα.

Φαντάζεσθε λοιπὸν τὴν εὐχαρίστησι τῶν ἀποίκων ὅταν, μιὰ μέρα, ἀπροεξιδροποίητοι, εἶδαν τὸν κύρ Ζούπ νὰ μπαίνει στὴν σάλα τοῦ Γρανιτινοῦ Παλατιοῦ, μὲ μιὰ πετσέτα, γιὰ νὰ σερβίρῃ στὸ τραπέζι. Ἐπιτήδειος, προσεκτικὸς, ἐξετέλεσε τὴν ὑπηρεσίαν του στὴν ἐντέλεια. Ἀλλάζε τὰ πιάτα, ἔφερνε τὰ φαγιά, τοὺς γέμιζε τὰ ποτήρια, καὶ ὅλα αὐτὰ μὲ μιὰ σοφρότητα ποῦ τοὺς διασκέδαζε ὑπερβολικά.

Ὁ Πέγκροφ ἐνθουσιαστικῶς.

— Ζούπ, σοῦπα!

— Ζούπ, λίγο ψιττό!

— Ζούπ, ἓνα πιάτο!

— Ζούπ!.. Μπράβο Ζούπ!

Γελά σου, Ζούπ!

Κι' ὁ τετράχειρος ὑπηρετῆς, χωρὶς νὰ τὰ χάνῃ καθόλου, ἔτρεχε ἀπὸ τὸν ἓνα στὸν ἄλλον, γιὰ νὰ τοὺς προφθάνῃ ὅλους. Στὸ τέλος, ὁ Πέγκροφ

* Ὁ Πέγκροφ ἔτρεφε ἀμέσους στὸ χωράφι του...

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγουμένου φύλλου, σελ. 365.

θυμήθηκε την αστείότητα της πρώτης ή-
μέρας και του είπε:

— Ωρισμένως, Ζούπ, πρέπει να σου
αυξήσουμε το μισθό.

Κι' ο πίθηκος κούνησε το κεφάλι του,
σά να το κατάλαβε... Περίττο να προσθέ-
σωμε, ότι είχε πιά εγκλιματισθή στο
Γρανίτινο Παλάτι. Συγχα συγχα τους
κυρίους του στο δάσος, χωρίς ποτέ να δείξη
διάθεσι φυγής. Ήταν κομικώτατος να τον
βλέψη κανείς να περπατά, μ' ένα μπα-
στούνι που είχε φτιάξη ο Πέγκροφ
και που το κρατούσε στον ώμο σαν του-
φέκι. Όταν ήθελαν να κόψουν κανένα
φρούτο από την κορφή κανενός δένδρου,
τι γρήγορα που εύρισκετο ο Ζούπ εκεί
πάνω! Κι' όταν οι τροχοί κολλούσαν
στη λάσπη, με πόση δύναμι έσπρωχνε ο
Ζούπ το άμάξι, το ξεσήκωνε με τον ώμο
του και τώπαζε στον καλό δρόμο!

— Είνε δυνατός! Έλεγε ο Πέγκροφ.
Αν δεν ήταν καλός, ήμερος όπως είναι,
δύσκολα θα τον κάναμε καλά.

Κατα τα τέλη του Ιανουαρίου, οι άποι-
κοι καταπιάσθηκαν με μεγάλες δουλειές
στο κεντρικό μέρος του νησιού. Επρέ-
καιτο να κάμουν ένα μανδρί, κοντά στής
πηγές του Κόκκινου Ποταμού, στα ριζο-
βούνια του Φραγκλίνου, για τα μηρυκα-
στικά που ή παρουσία τους ήταν όχληρή
στο Γρανίτινο Παλάτι, και προπάντων
για τάγριοπρόδατα εκείνα, που θα τους έ-
διναν μαλλί, να κάμουν χειμωνιάτικα
ρουχά.

Κάθε πρωί, είτε όλόκληρη ή άποικία,
είτε μόνον ο Κύρος Σμιθ, ο Χάρμπερτ
κι' ο Πέγκροφ, επήγαιναν ως της πηγής
του κ ρ ή κ, που με την βοήθεια των ο-
νάγγων, ήταν ένας ωραίος περίπατος
πέντε μιλίων, κάτω από πράσινους θό-
λους, σε δρόμο πρόσφατα ανοιγμένο, που
τον ώνόμασαν «όδος Μάνδρας».

Εκεί εδιάλεξαν ένα μεγάλο χώρο, λει-
βάδι φυτευμένο με μικρές συστάδες δέν-
δρων κ' εύρισκόμενο στην άκρη του ρι-
ζοβουνιού, που το έκλεινε από το ένα μέ-
ρος. Ένα μικρό ρί ο (ποταμάκι) που
άρχισε απ' την πλαγιά, το έπότηζε δια-
γωνίως κι' έχυνετο στον Κόκκινο Ποτα-
μό. Το χόρτο εκεί ήταν δροσερώτατο και
τα δένδρα, αραιά, άφιναν τον άέρα να κυ-
κλοφορή έλεύθερα στην επιφάνειά του.
Δεν είχαν λοιπόν παρ να κλείσουν αυτό
το λειβάδι μ' ένα κυκλικό φράκτη, που
θακούμπουσε, με της δυό του άκρες, στο
ριζοβούνι, κι' αρκετά ψηλό, για να μη
τον υπερπηδούν ούτε τα πιο εύκιντα ζώα.
Το μανδρί θα μπορούσε να χωρέση καμμία
έκατοστή κερσάφρα, άγριοπρόδατα ή ά-
γριογίδια, με τα μικρά που θα γεννούσαν
ύστερα. Ο γύρος της μάνδρας χαράχθηκε
από τον μηχανικό και τώρα έπρεπε να φρα-
χθή. Για να νάνοιζον τον δρόμο, είχαν κόψη
δένδρα πολλά. Έκουδάλιζαν, λοιπόν με
σάμαξι τους κορμούς των κι' έκαμαν

καμμία έκατοστή πασσάλους, που τους
φύτεψαν στο έδαφος γερά.

Στο μπροστινό μέρος του φράκτη άρριαν
έν αρκετα πλατύ άνοιγμα, που το έκλει-
σαν με δίφυλλη πόρτα από γερά σανίδια,
στερεωμένα με δοκάρια άπέξω.

Η κατασκευή της μάνδρας χρειάσθηκε
τρεις όλόκληρες έβδομάδες, γιατί εκτός
από τον φράκτη, έκαμαν μέσα και μεγά-
λες ξύλινες παράγκες, για να καταφεύγουν
τα ζώα τη νύκτα ή όταν ήταν κακοκαιρία.
Έπειτα, αυτά έπρεπε να γίνουν πολύ
στερεά, γιατί τάγριοπρόδατα είναι δυνατά
ζώα και, στην πρώτη τους μανία, μπο-
ρούσαν να τα ρίζουν όλα.

Άφου έτελείωσε το μανδρί, έπρεπε να
πισθοούν και τα ζώα που θα έμπαιναν μέ-
σα. Μ' αυτό το σκοπό διοργανώθη ένα
μεγάλο κυνήγι στο ριζοβούνι του Φραγ-
κλίνου, στα βοσκοτόπια, όπου εύχνηζαν
τα μηρυκαστικά. Έγινε στής 7 Φεβρουα-
ρίου, μια ωραία θερινή ήμέρα κι' όλοι έ-
λαβαν μέρος 'ς αυτό. Οι δυο ονάγγηδες,
άρεκα γυμνασμένοι τώρα, που τους κα-
βαλλίκευαν ο Γεδεών Σπίλετ κι' ο Χάρ-
μπερτ, έπρόσφεραν μεγάλες υπηρεσίες στην
περίστασι.

Επρόκειτο να περικυκλώσουν τάγριο-
πρόδατα και τάγριοκάστικα, να στενέψουν
σιγά-σιγά τον κύκλο όλόγυρά τους, και να
τάναγκασουν να μπουν στο μανδρί. Ο
Κύρος Σμιθ, ο Πέγκροφ, ο Νάβ κι' ο
Ζούπ τοποθετήθηκαν σε διάφορα σημεία
του δάσους, ενώ οι δυο ίππεις με τον
Τοπ έτρεχαν όλόγυρά στο μανδρί, σε μια
άκτινα μισού μιλίου.

Τάγριοπρόδατα άρχισαν να στενοχω-
ριούνται. Ήταν ωραία ζώα, μεγάλα σαν
δορκάδες, με προβιά σταχτερή, που είχε
και πολλές μακρρές τρίχες, και με κέ-
ρατα μεγάλα, πιο δυνατά από τα κέρατα
του κριού.

Πολύ κουραστική ή ήμέρα έκείνη! Τι
τρεχάματα, τι φωνές! Από εκατό περίπου
μηρυκαστικά, που είχαν περικυκλωθή, τα
τρία τέταρτα κατώρθωσαν να ξεφύγουν.
Στο τέλος όμως, καμμία τριανταριά ά-
γριοπρόδατα και άγριογίδια, σπρωχόμενα
λίγο-λίγο κατά το μανδρί, που ή πόρτα
του είχε μείνη άνοιχτή, αναγκάσθηκαν
να μπουν μέσα και να φυλακισθούν.

Το αποτέλεσμα λοιπόν ήταν αρκετά ι-
κανοποιητικό κι' οι άποικοι έμειναν ευχα-
ριστημένοι. Τα περισσότερα από τα συλ-
ληθθέντα ζώα ήταν θηλυκά και δεν θάρ-
ρούσαν να γεννήσουν. Έτσι το κοπάδι θα
μεγάλωνε κ' ή άποικία θα είχε όχι μόνο
το μαλλί, αλλά και τα δέρματα που της
έχρειάζοντο.

Οι κυνηγοί εύρίσαν κατακουρασμένοι
στο Γρανίτινο Παλάτι. Μ' όλη τους όμως
την κόουρα, δεν παρέλειψαν, την άλλη
μέρα, να επισκεφθούν πάλι το μανδρί. Οι
φυλακισμένοι είχαν προσπαθήση να ρί-
ξουν τον φράκτη, αλλά δεν το κατάφεραν

κι' αποφάσισαν να μείνουν ήσυχοι στη νέα
τους κατοικία.

Πέρασε κι' ο Φεβρουάριος, χωρίς να
συμβή τίποτα έκτακτο. Η καθημερινές
έργασίες εξακολούθησαν μεθοδικά, συ-
στηματικά κ' ενώ έδελτιώνοντο ολοένα
οι δρόμοι της Μάνδρας και του Πόρτο-
Μπαλλόνι, άνοιχθηκε και τρίτος, που
από τη Μάνδρα ώδηγούσε στη δυτική
άκρογιαλιά. Το άγνωστο ακόμα μέρος
της νήσου Λίγκολν ήταν πάντα τα με-
γάλα εκείνα δάση που έσκέπαζαν την
Χερσόνησο Σερπαντίνα κι' όπου εύώλη-
ζαν τα θηρία, από τα όποια ο Γεδεών
Σπίλετ έλογάριαζε να καθαρίση το
νησί.

Πρίν να ξαναγυρίση ο χειμώνας, οι
άποικοι έφρόντισαν με πολύ ζήλο για
την καλλιέργεια των αγρίων φυτών που
είχαν μεταφτευθή από το δάσος στο έ-
ροπέδιο της Τερψιθέας. Ο Χάρμπερτ
δεν εύρίζε ποτέ από έκδρομη χωρίς να
φέρη κάτι τι. Πότε ήταν ένα είδωραδιού,
που οι σπόροι του έβγαζαν ένα εξαίρετο
λάδι. Άλλοτε μια κοινή ξυνήθρα, που
θεράπευε το σ κ ο ρ θ ο υ τ ο και άλλοτε
μερικοί βολβοί, από εκείνους που καλ-
λιεργούνται άνεκαθεν στη μεσημβρινή
Αμερική, ένα είδος πατάτας, από τα
διακόσια που υπάρχουν στον κόσμο. Ο
λαχανόκηπος, καλά διατηρούμενος, κα-
λά ποτιζόμενος και καλά προφυλαγμέ-
νος από επιδρομές πουλιών, είχε διαι-
ρεθή σε μικρά τετράγωνα, που καθένα
ήταν άφιερωμένο 'ς ένα είδος. Η γή
στο όροπέδιο ήταν έκτάκτως γονιμη κι'
οι άποικοι μπορούσαν να ελπίζουν σε
πλούσια συγκομιδή.

Τα ποτά επίσης δεν τους έλειπαν.
Μόνο κρασί δεν υπήρχε στο Γρανίτινο
Παλάτι: είχε όμως τσάι του Όσβέγκου,
διάφορα άλλα «πνευματώδη» και τέλος
άληθινή μύρα. Ο Κύρος Σμιθ την
κατασκεύαζε από τρυφερά βλαστάρια
της «άμπιες νίγκρα», που άμα βράσουν
και ζυμωθούν, παρέχουν το εύχριστο
και υγιεινότατο εκείνο ποτό, που οι Ά-
μερικανοί το ονομάζουν «σπρίγκ-μυήρ»,
δηλαδή μύρα της ελάτης.

Και ή «αύλη» επίσης, δηλαδή το
πηνοτροφείο, επήγαινε πολύ καλά και
καθημερινώς έπλουτιζέτο με καινούρι-
για είδη όρνιθων. Έτσι οι δραστήριοι
κι' εύφρες αυτοί άνθρωποι δεν έστε-
ρούντο σχεδόν τίποτε στην έρμημόνησό
τους. Η Θεία Πρόνοια βέβαια έκανε
πολλά γι' αυτούς: αλλά κι' οι ίδιοι έ-
καναν ό,τι μπορούσαν, πιστοί στο σορό
εκείνο παράγγελμα των αρχαίων: «Σύν
Αθηνά και χείρα κίνει», που οι Άγ-
γλοαμερικανοί το μεταφράζουν έτσι:
«Βοήθει τον εαυτό σου κι' ο Θεός θα σε
βοηθήση».

Ύστερ' από της ζεστές εκείνες κα-
λοκαιρινές ήμέρες, το βράδυ, άφου έτε-

λείωνε ή εργασία, τη στιγμή που έση-
κώνετο το θαλασσινό αεράκι, οι άποικοι
συνήθιζαν να κάθωνται στην άκρη της
Τερψιθέας, 'ς ένα είδος βεράντας, σκε-
πασμένης με κισσούς, που ο Νάβ την εί-
χε κάμη με τα χέρια του. Εκεί συνω-
μιλούσαν, έδίδασκαν ο ένας τον άλλον,
έκαναν σχέδια διάφορα και ή άνεξάν-
τλητη εύθυμία του ναύτη διασκέδαζε ό-
λον εκείνο τον μικρόκοσμο, όπου δεν έ-
παψε ποτέ να βασιλεύη ή μεγαλειότερη
αρμονία. Μιλούσαν συγχα και για την
πατρίδα τους την μεγάλη κι' άγαπημένη
τους Αμερική. Τι είχε άποχινή ο έμ-
φύλιος εκείνος πόλεμος; Δεν μπορούσε
βέβαια να παραταθή πολύ. Η Ρισμόν-
δη θα είχε πέση χωρίς άλλο στα χέρια
του στρατηγού Γκράντ. Η πτώσις της
πρωτεύουσής των «Νοτίων» θα είχε
σημάνη το πέρας του άγώνος και οι
«Βόρειοι» θα ήταν τώρα θριαμβευταί.
Αχ, τί θα έδιναν οι έξόριστοι της νή-
σου Λίγκολν για μια έφημερίδα!

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΑΝΑΠΤΗΡΑΣ

Αγαπητοί μου,
Ο ΝΑΣ πόλεμος γυ-
ρίζει την ανθρω-
πότητα εκατό χρό-
νια πίσω. Ο άνα-
πτήρας μου με κά-
νει να αναγνωρίσω
την αλήθεια αυτού του ρητού.
Μήπως δεν άνάβω κ' εγώ τη
φωτιά μου όπως στον καιρό
των πάππων μας και των
προπάππων; Η μοναχή δι-
αφορά είναι, ότι εκείνοι εί-
χαν χωριστά την πέτρα, το
σίδερο και το φυτίλι. Ενώ εγώ έχω
ένα έξυπνο μηχανήμα, που συνδυάζει
και τα τρία. Γυρίζω μια ροδίτσα σιδε-
ρένια, που τρίβει με τα δοντάκια της
την άποκάτω στερεωμένη πετρίτσα κ'
η σπίθες που βγαίνουν με το τρίψιμο,
πέφτουν άπάνω στο φυτίλι που κρατιέται
δίπλα, και τανάβουν. Άνάβω το τσιγά-
ρω μου, έπειτα τραβώ το φυτίλι, που
χώνεται σ' ένα μικρό σωλήνα, τραδών-
τας και μια τραιρούλα που το σκεπά-
ζει από πάνω και το κάνει να σβύνη.

Αλλά όσο έξυπνο και αν είναι το μη-
χάνημά μου, πόσο θα προτιμούσα... Ένα
κουτί σπύρτα! Να «μηχάνημα» μιά
φορά! Άνοιγες το κουτάκι, τραβούσες
από μέσα ένα ξυλάκι με κόκκινο κεφάλι,
τώτριβες μάλιστα επί της πλευράς του κυ-
τίου κ' είχες όση φλόγα που έχρειά-
ζετο για νάνάψεις το τσιγάρο σου, τη
λάμπα σου, το καντήλι σου, το τζάκι

σου, όλα. Είχες άκόμη κι' όσο φως σου
έχρειάζετο για νάνεβης σκοτεινά μιά
σκάλα, να περάσης τη νύκτα από ένα
δωμάτιο 'ς άλλο και φάξης για να βρής
κάτι τί... Τώρα τα σπύρτα έτελείωσαν
ή είναι σπάνια κι' άκριβά. Αναγκάστη-
κα λοιπόν να πάρω κ' εγώ άναπτήρα.
Νά σάς πω την αλήθεια, στην αρχή
τον χάρηκα, όπως κάθε καινούργιο πράγ-
μα. Έπαίξα μαζί του αρκετά, άναβα το
φυτίλι του χωρίς άνάγκη κ' ήλθε στιγ-
μή που είπα ότι είναι «πρακτικώτερος»
κι' από τα σπύρτα. Ύστερα όμως, άμα
είδα ότι χαλούσε την στιγμή άκριβώς
που έχρειάζετο, κ' ήθελε βασιλικά έ-
ξοδα» για να στιασθή, άμα βασανίσθη-
κα τόσες φορές, βιαζόμενος νάνάψω το
τσιγάρο μου και μη το κατορθώνων
παρά με κόπο και άγώνα, είπα πάλι
«σπύρτα μου, σπυρτάκια μου!...»

Ε, φυσικά! αν ο άναπτήρας ήταν
πραγματικά «πρακτικώτερος» από τα
σπύρτα, οι άνθρωποι δεν θα έσπαζαν το
κεφάλι τους να τα έφεύρουν και να τον
άντικαταστήσουν... Άλλά ήλθε ο πόλε-
μος με τους άποκλεισμούς του, της τορ-
πιλλίσεις του, της μετατροπής των ει-
ρηνικών εργοστασίων σε πολεμικά, για να
μās γυρίση στής τσακμακόπετρες, δηλαδή
εκατό χρόνια πίσω. Κ' είναι μόνο ο άνα-
πτήρας μου που μου το δείχνει; Ποσα
πράγματα γύρω μου άντικαταστάθηκαν
με άλλα, παλαιά! Έξαρνα ή λάμ-
πες του γκαζιού, τα καμινέτα και ή
κουζίνα δεν δουλεύουν πιά. Έτελείω-
σαν τα κόκ, έτελείωσε και το γκαζί.
Κ' επειδή στο σπίτι δεν υπήρχε έγκα-
τάστασις ήλεκτροικού, αναγκάσθηκα να
έπιστρατεύσω λάμπες του λαδιού, του
πετρελαίου, του οίονπνεύματος, να πάρω
άσετυλίνη και να καίω πάλι την κυ-
ζίνα με ξυλοκαρδούνα. Κ' επειδή απ'
όλ' αυτά τα φωτιστικά είδη, το λάδι
είνε το προχειρότερό και σχετικώς το
άσφαλέστερο, να κι' ο άρχαίος λύχνος
σ' έներγεια! Καπνίζει, μυρίζει, τρε-
μοφέγγει, σκοτεινιάζει και κάνει γύρω
του μια άτμόσφαιρα, που σε μετατρέπει
στον καιρό που ή γιαγιά ήταν νέα, όπως
τη βλέπουμε σε μια παλαιά φωτογρα-
φία, ο παππούς φορούσε τη φουστανέ-
λά του, κι' οι δυο... έδεναν τους σκύλους
με τα λουκάνικα!

Αλλά μήπως και το ήλεκτρικό που
μās έμεινε, είναι ήλεκτρικό φως; Μοιά-
ζει μάλλον με ήλεκτρικό σκότος. Το οι-
κονομούν, το περιρρίζουν, το κουτσου-
ρεύουν. Στα σπίτια δεν το πολυκαταλα-
βαίνεις, αλλά στους δρόμους είναι πάρα
πολύ αίσθητο. Λιγоста, άραία κι' α-
δύνατα γλομπάνια τους φωτίζουν μόλις.
Ακόμη κ' οι γλόμποι των κεντρικών
δρόμων και των πλατειών, οι άλλοτε
«ήλιοι», φέγγουν τώρα σαν κοινές λάμ-
πες: Άπό της έξη αρχίζουν να κλεί-

νουν τα μαγαζιά, κι' ως της όκτώ, το
πολύ στής έννεα, είναι κλειστά όλα, εκτός
των θεάτρων και των κινηματογράφων.
Έτσι οι Άθηναί παρουσιάζουν την έπι-
που παρουσιάζαν ή πόλεις έδώ κ' εκατό
χρόνια, όταν έρωτίζοντο με φανάρια του
λαδιού ή έμειναν κι' όλω-διδόλου σκο-
τεινες, ώ-τε οι άνθρωποι, τη νύκτα, ή-
ταν ύποχρεωμένοι να βγαίνουν με φανα-
ράκια.

Αυτά μās έκαμε ο πόλεμος κι' αυτά,
επάνω κάτω, γίνονται τώρα 'ς όλο τον
κόσμο. Γιατί βέβαια δε στερούμεθα και
δεν υποφέρουμε μόνο μείς, κι' αυτό είναι
κάπως παρηγορία. Άλλά πολύ μεγα-
λότερη παρηγορία είναι ή ιδέα, ότι ύ-
στερ' από τον φοβερό αυτό πόλεμο, οι
άνθρωποι θα είναι πολύ εύτυχέστεροι κι'
θπως γυρίσαν τώρα εκατό χρόνια πίσω,
έτσι, σε λίγον καιρό, θα τρέξουν εκατό,
διακόσια χρόνια μπροστά. Υπομονή
λοιπόν κ' έλπίδα... Άλλά βλέπω ότι ο
άναπτήρας μου μ' έφερε πολύ μακριά.
Και το τσιγάρο μου έσβυσε. Για να ι-
δοίμε, θα μπορούσω να τ' άνάψω με το
μηχάνημά μου... Μιζ... δυό... τρεις...
Τίποτα!... Τρίφθηκε ή πέτρα. Άύριο
πρέπει να την αλλάξω...

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ

LXXXIII

Χτύπα, Είμαρμερ! Τίναζε
τ' αλγύιστο πέλενι
είμαι το δένδρο τ' άκαρπο,
που σπάει τ' άστροπέλενι.
Μά όμως θα μείνη αλόνητος
μαύρος κορμός μπροστά σου,
πείσμα πικρό στη λύσσα σου,
φράγμα να σπάη τη βιά σου!

LXXXIV

Όξω; άλαλάζει ή άνοιξη—
έδώ; λουφάζει ή άνοιξη
όξω μελίσσι λειτουργεί,
σάβανο έδώ ή άνοιξη.
Κυτίζ, —κ' ή μάχη μέσα σου
βροντάει—κυτίζ το φράχτη
μη! σπάψε έσύ στην παρυσία
και δαίλισε τη στάχτη!

LXXXV

Σε πάχνης σάχη έξυπνησε
άγροτινισμένη ή πόλι
γύρω συντοίμια, που άφισε
χθές βράδυ ή σάπια ή σόκλη
νάται ή βοή της ή βαρεία
φαιδρό μελισσολόγι,
ή του αγριου πόνου ή θύλασσα,
που τ' άγρια βράχια τρώγει;

LXXXVI

Δεμένο ή θρασυ—μά άκούραστο
πάντα χτυπάς μονάχο
του κάκου, ο κύμα—το θωρείς—
δεν θα τον φας το βράχο!
Το στήθος σου—είν' ή άσπίδα σου,
όπλο ο άδειαγός ο άφρός σου
μά ποιά είν' ή Μοίρα σου ή τυφλή
κι' ο αλγύιστος σκοπός σου;

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΕΞΩ ΑΠ' ΤΗ ΦΩΛΙΑ

(Μυθιστόρημα υπό MARIE GIRARDET)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Ο Πετράκης μπήκε πάλι στην κάμαρά του χωρίς να πη λείξει, αλλά συλλογίστηκε :

«Ωρα που τη διάλεξαν να κάμουν ψώνια !...»

Θυμήθηκε τότε, ότι οι κηπουροί φέρνουν τα λαχανικά τους στην αγορά του Παρισιού πριν βγεί ο ήλιος και ξανασυλλογίστηκε :

«Φαίνεται, ότι εδώ-πέρα οι άνθρωποι δουλεύουν ημέρα και νύκτα».

Και χωρίς να σκεφθεί τίποτ' άλλο, ξανακοιμήθηκε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

ΜΕ ΞΕΡΟ ΨΩΜΙ

Η λύσις του αινίγματος.

— Νά, παιδί μου. Θα πάς στην αγορά του Κουρμποά, θα ζητήσεις εκεί την κυρά-Πουφρά και θα της δώσεις τα πουλιά. Θα σου πληρώσει για κάθε κόττα τρία φράγκα και για κάθε κόκορα τρίαμισι. Θα πάρεις τα λεπτά, — πρόσθεσε μη σε γελάσει! — δεν θα μιλήσεις με κανένα και θα γυρίσεις κατ' εὐθείαν εδώ. Κατάλαβες ;

— Μάλιστα, κύριε...

— Μη νομίσες όμως, ότι μπορείς να κρατήσεις τα λεπτά και να το σκάσεις, γιατί θα σε ξαναβρώ και τότε αλλοιμόνο σου !

Πληγωμένος από την άδικη αυτή υποψία, ο Πετράκης αποκρίθηκε ψυχρά :

— Δεν είμαι κλέφτης εγώ !..

Βγήκε έξω. Ο πρωινός αέρας του φάνηκε εκπάντως καθαρός κι' ευχάριστος. Γιατί εκεί-μέσα, στην παράγκα, αισθάνετο μία μεγάλη στενοχώρια. Τα πρόσωπα, ή ιδέες του παραφέντη, τον άνησυχούσαν. Και όμως ο άνθρωπος αυτός είχε κάτι που τον τραβούσε χωρίς να θέλη και τον έδεσμευε...

Η κυρά-Πουφρά, στην αγορά του Κουρμποά, τον περίμενε. Πήρε τα πουλερικά και τα πλήρωσε χωρίς καμμία αντίλογια. Ο Πετράκης πήρε τα λεπτά σωστά, γύρισε όσο γρηγορότερα μπορούσε στο σπίτι και τάδωσε του άφεντικού του.

Πέρασαν λίγες ημέρες. Όλοένα πιο άνησυχος με τους ύποπτους τρόπους του ανθρώπου εκείνου, ο Πετράκης αποφάσισε να φύγει από την ύπηρεσία του. Αλλά πως να βρή άλλη, αφού δεν τον άφιναν να βγαίνει έξω ποτέ ; Έπειτα δεν είχε στην τσέπη του λεπτό. Και το καλό παιδί εξακολούθησε να μένει 'ς ε-

κείνο το σπίτι από μία ανάγκη σκληρή. Μια μέρα ρώτησε :

— Μπορώ να πάω ως το Ξενοδοχείο Μπόν-Ρεπό, οδός Βοτανικού Κήπου, να πάρω την αλληλογραφία μου ;

— Ο παραφέντης έβαλε τα γέλια.

— Τι αλληλογραφία ; είπε. Έπυργός είσαι σύ ;

— Όχι βέβαια... δεν είμαι Έπυργός... περιμένα όμως γράμμα από τους φίλους μου Λακρουά.

— Και ποιοι είναι αυτοί οι Λακρουά ; Πατριώτες σου ;

Ο Πετράκης άναγκάστηκε τότε να διηγήθῃ όλη την ιστορία της θλαμηγού και της άρρωστης μικρής Βιολέτας, που του είχε δείξει τόση συμπάθεια και που οι γονείς της την άγκαλούσαν

— Μπορώ λοιπόν να πάω στο Ξενοδοχείο ;

— Όχι ! άποκρίθηκε ψυχρά ο παραφέντης. Αν θέλεις, αν δεν σάρει το σπίτι μας, είς' έλευθερος. Να ξέρεις όμως, ότι αν φύγεις, δεν θα ξαναγυρίσης πιά.

— Γιατί ; άπόρησε ο Πετράκης. Είνε κανένα κακό να πάω ως την οδόν Βοτανικού Κήπου και... ;

— Φτάνει ! έρώναξε ο παραφέντης. Μην ξεχνάς τη συμφωνία μας : θα κάνης ότι σου λέω, χωρίς να ρωτάς ποτέ το γιατί.

Ο Πετράκης χαμήλωσε το κεφάλι. Άλήθεια, αυτή δεν ήταν ή συμφωνία τους ;...

Με τα διαπεραστικά του μάτια, ο παραφέντης τον εκύτταζε κάμποσο. Κ' έπειτα, μ' άλλο ύφος, του είπε :

— Πετράκη, είναι δέκα μέρες τώρα που σ' έχω στο σπίτι μου και σε μελετώ... Είσαι πολύ καλό παιδί. Είμαι ευχαριστημένος μαζί σου, κ' ή γυναίκα μου το ίδιο.

Το πρόσωπο του δυστυχισμένου παιδιού έφωτίσθη.

— Ός τώρα δεν σούδωσα τίποτα, εξακολούθησε 'κείνος' αύριο όμως, άπόψε 'ς 'ώς, θα σου δώσω μια δουλειά πρώτης τάξεως ! Τεραρίκι, ξέρεις !...

— Δεν έννοώ...

— Θα σου εξηγήσω. Πρόκειται να κάμωμε σπουδαία πράγματα 'ς ένα σπίτι της οδού Ειρήνης. Έπειδή όμως μπορεί να μη μās άρίσουν να μπορούμε μέσα, θα βασισθούμε σε σένα.

— Δηλαδή ; ρώτησε ο Πετράκης, κυττάζων τον άνθρωπο με μάτια γουρλωμένα από την άπορία.

— Δηλαδή, νά. Έσύ, καθώς είσαι μικρός, λεπτός, εύληπτος, θα μπορέσης εύκολα να μπής από το φεγγίτη του υπογείου, που είναι στο δρόμο. Και άμα μπής, μās άνοίγεις από μέσα την πόρτα. Κατάλαβες ;

— Κατάλαβα, ψιθύρισε ο μικρός μηχανικά.

Γιατί άξαφνα ο νους του φωτίσθηκε. Είχε «καταλάβῃ» πραγματικώς.

Συνήλθε και ρώτησε :

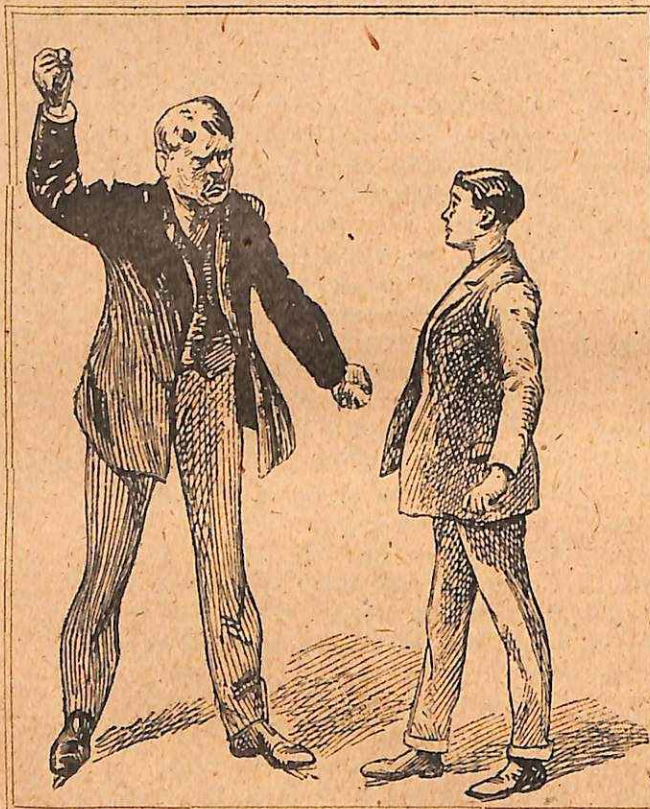
— Θέλετε να μπήτε 'ς αυτό το σπίτι, για να κλέψετε ;

— Νά κ λ έ ψ ο υ μ ε ! Τι λέξεις μεταχειρίζεσαι ;... Μά 'όχι, παιδί μου.

Απλώς θα πάρωμε όσα πράγματα μās χρειάζονται, χωρίς να βλάψουμε κανένα.

— Αν πρόκειται να πά ο ε τ ε, δεν άνακατεύομαι στην υπόθεσι !

(Έπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

«Α ! δεν άνακατεύομαι !... Για ξαναπες το ! »

τόσο τρυφερά. Ο μόνος του σκοπός, ήταν να συγκινήσει τον κύριο του, ώστε να του δώσει την άδεια να πάη να ρωτήσει στο Ξενοδοχείο. Μπορεί, αλήθεια, να είχε φθάσει κανένα γράμμα της Βιολέτας.

Τα μάτια του ανθρώπου έλαμψαν παρξένα.

— Κ' είναι πολύ πλούσιοι αυτοί οι Λακρουά ; ρώτησε.

— Έτσι φαίνεται...

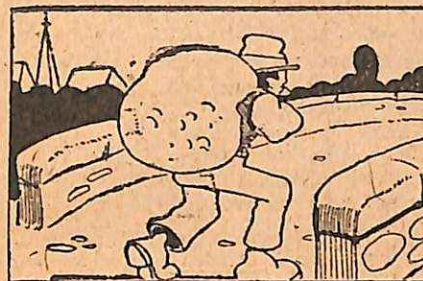
— Και θα γυρίσουν γρήγορα στο Παρίσι με τη θαλαμηγό τους ;

— Όχι... ως την άνοιξη και να ιδούμε...

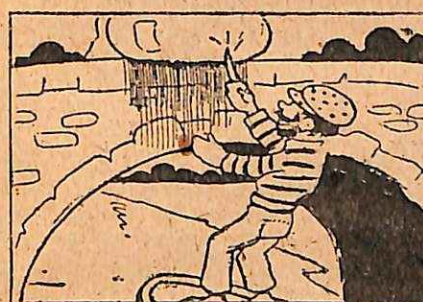
— Α !

Ο Πετράκης επανέλαβε την έρώτησί του :

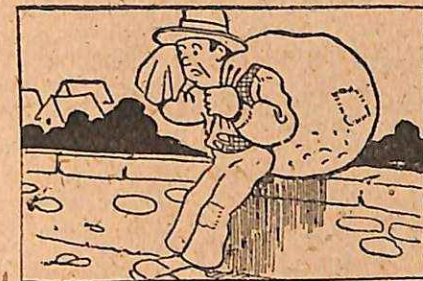
ΠΑΤΑΤΑ ΔΥΟ ΦΟΡΕΣ ΚΛΕΜΜΕΝΗ

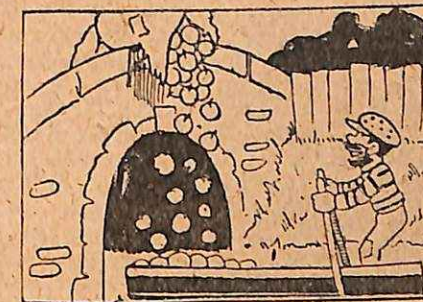
Μ' όλη την απαγόρευσι του νόμου, ο Παντελής, ένας πονηρός χωριάτης, έννοιε να βγάλη την πρώτμη πατάτα του, για να την πουλήση κρυφά χίλιες δραχμές την οκά... Γεμίζει λοιπόν ένα σακκούλι, το φορτώνεται στον ώμο κι' από φόβο μη του το βρούν στο σπίτι, πάει να το κατα-

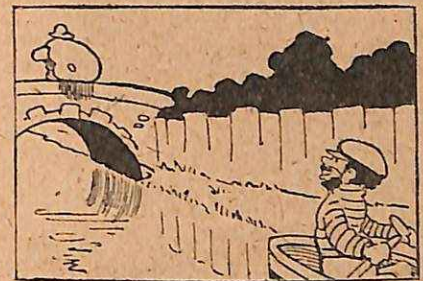
άλλος ξεκουράζεται άνύποπτος, βγάξει το σουγιά του και σχίζει από κάτω το σακκούλι. «Μπρέ, πατάτα !... Καλά τώπα εγώ ! » Πραγματικώς, μία βροχή από ό-ρατες φρεσκοκόττες πατάτες πέφτει στη βάρκα του Νώντα... — Όταν επιτέλους

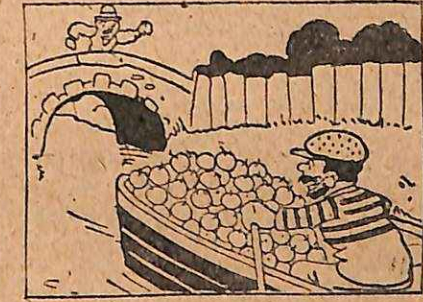
χωνιάση στο υπόγειο του ξαδέρφου του. — Αλλά ο δρόμος είναι πολὺς και, καθώς περνά από ένα γεφύρι, ο Παντελής στέκεται κι' άφίνει το σακκούλι του στο τοίχάκι, για να σκουπίσει τόν ιδρωτά του και να ξεκουρασθῇ. — Εκείνη τη στιγμή, περνά με τη βάρκα του το ποτάμι ο Νών-

παίρνει είδησι ο Παντελής και γυρίζει, είναι άργά : ή βάρκα του Νώντα φεύγει γεμάτη και το σακκούλι μένει σχεδόν άδειο. «Ατιμε ! κλέφτη !... » φωνάζει με λύσσα ο Παντελής. Κι' ο άλλος με γέλιο του άναποκρίνεται : «Και γιατί να την

τας, ένας άλλος κατεργάρης, που βλέποντας το γεμάτο σακκούλι του Παντελή, συλλογίζεται : «Τι νάχη μέσα ; ιτομάτα, πατάτα ή μελιτζάνα ; Μπα ! ποιός ξέρει μην έχη και στάρι ; Άδιάφορο ! ό,τι κι' αν έχη, εγώ θα το φορτώσω στη βάρκα μου ! » — Πλησιάζει σιγά-σιγά, κ' έφθό

κρύψης εσύ, να σαπίση, και να μη την πουλήσω εγώ μία δραχμή την οκά, να την φάη ο κόσμος ; » Έτσι ένας κλέφτης έτιμώρησε ένα αίσχροκερδή.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΤΙ ΤΟ ΘΕΛΟΥΜΕ ΤΟ ΠΑΛΙΟΣΚΥΛΟ !

[Συνέχεια, και τέλος, 'δε σελ. 369].

Ήταν καιρός. Σε λίγο το έδαφος υπέστη και δεύτερα δόνησι, πολύ πιο δυνατή, που βάτταζε τριάντα δευτερόλεπτα.

Όταν ο σεισμός τελείωσε, ο κ. Λιρμάς κύτταξε γύρω του : στη θέση της καμψής βίλλας δεν ήταν τώρα παρά ένα χάσμα ήμικυκλικό, όπου κι' αυτά άκόμη τα έρείπια είχαν ταρῆ ! Οί δυστυχισμένοι έννοικοι δεν είχαν πιά τίποτα !

Και τρίτος σεισμός έγεινε σε'λίγη ώρα, αλλά όχι τόσο δυνατός, ούτε μεγάλης διαρκείας. Έπειτα έγεινε ήσυχία : το κακό πέοασε. Έτσι φαινονταν τουλάχιστο... Τότε ο κ. Λιρμάς θέλησε να έπιστρέψῃ στον τόπο, όπου ύφώνετο πρό όλίγου ή βίλλα του, μήπως κανένας ύπηρετής, θαμμένος κάτω άπ' τα έρείπια, είχε ανάγκη βοήθειας. Αλλά ο σκύλος τον άρπαξε από τα ρούχα και τον έτραβήξε αντίθετα, θέλων έτσι να δείξῃ, ότι ο μόνος τρόπος σωτηρίας ήταν να φύγουν για την Καπεστέρρη, όπου θα εύρισκαν ίσως άσυλο σε κανένα πλοίο.

Έπειδή καμμία φωνή, κανένας θρήνος ανθρώπινος δεν έφθανεν ως ταυτιά του, ο κ. Λιρμάς έσυμπέρανε, ότι οι δυσ-

τυχισμένοι, που πλακώθηκαν από τα έρείπια, θα είχαν τώρα πεθάνῃ, θαμμένοι ποίος ξέρει πόσα μέτρα κάτω από το έδαφος' συλλογίστηκε λοιπόν ότι δεν είχε άλλο να κάμῃ, παρά να σώση τα προσφιλή 'ντα που του έμεναν.

Εσκίνησε με τους δικούς του.

Υστερ' από χίλια έμπόδια, που τα νίκησε με τη βοήθεια του Πιστού, έφθασαν όλοι στον λιμένα. Τα πλοία ήταν γεμάτα από πρόσφυγες, που έφθαναν πανικόβλητοι άπ' όλα τα μέρη. Ο κ. Λιρμάς καταφερε να μπῇ 'ς ένα πλοίο με την οικογένειά του. Αλλά όταν θέλησε να μπάσῃ και τον σκύλο, ο πλοίαρχος άρνήθηκε κατηγορηματικώς.

— Δεν υπάρχει τόπος για τους ανθρώπους, είπε, και θα σώσουμε τώρα και ζώα ;

Ο κ. Λιρμάς, με λίγα λόγια, του διηγήθηκε τα συμβάντα της φοβεράς έκλεινης νύκτας. Ο θαλασσινός γερο-λύκος συνεκινήθη. Κι' ο Πιστός έγεινε δεκτός στο πλοίο, που σε λίγο θάκανε πανιά και θάφευγε για τη Γαλλία.

Ο κ. Λιρμάς, έντελώς κατεστραμμένος, εύτύχησε στην πατρίδα του να ξαναβρῇ τον φίλο, που του είχε χάριση τον Πιστό. Αυτός ο φίλος τον έβροθήσε

πάλι να βρῇ μία καλή θέση και να κερδίξῃ το ψωμί του και της οικογενείας του. Όσο για τον Πιστό, κι' αυτή ή κυρία Λιρμά, που τόσο τέν άντιπαθούσε, τώρα τον έλάτρευε. Μήπως χάρις 'ς αυτό το σκυλί δεν ήταν τώρα εύτυχισμένη, να ζῇ με τον άνδρα της και να βλέπῃ τόν μικρό της Εύτύχο να μεγαλώνῃ και να προσδεύῃ ;

— Πιστός, όνομα και πράγμα ! έλεγε ο κ. Λιρμάς, χαϊδεύων τόν αγαπημένο του σκύλο του. Τον είχα κρατήσει για ένθύμιο της πατρίδος μου. Αλλά ποίος θα μου τῶλεγε, ότι αν δεν τῶκανα τότε, δεν θα μπορούσα ποτέ να γυρίσω ζωντανός στην πατρίδα μου ! Θάμουν κ' εγώ θαμμένος με τους δικούς μου στα έρείπια της βίλλας...

(Clotilde Leclerc) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

ΑΔΗΘΕΙΑΙ

Είπε ή δάφνη ώραία στην κόμη, «Όταν φέρῃ Έλευθερία.

(Σολωμός)

Εχθαίρουσιν οί Άδάνατοι την ψυχὴν και βροντάουσιν. Επὶ τὰς κεφαλὰς τῶν ἀγαρίστων.

(Κάλλος)

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 168ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΛΕΥΚΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

[Ίδε φυλλάδιον 35ον, σελ. 282.]

- 1.—Εἰς τὴν σελ. 277, στ. α', («Μυστη-
ριώδης Νῆσος») λείπει ἡ λέξις **φοβάται**.
 - 2.—Εἰς τὴν σελ. 277, στ. γ', λείπει ἡ λέ-
ξις **πόδια**.
 - 3.—Εἰς τὴν σελ. 278, στ. α', λείπει ἡ λέ-
ξις **καπνός**.
 - 4.—Εἰς τὴν σελ. 278, στ. β' λείπει ἡ λέξις
κυντάχθηκαν.
 - 5.—Εἰς τὴν σελ. 279, στ. α', («Ἀθηναί-
καί Ἐπιστολαί») λείπει ἡ λέξις **νεκρή**.
 - 6.—Εἰς τὴν σελ. 279, στ. γ', λείπει ἡ λέ-
ξις **βέβαio**.
 - 7.—Εἰς τὴν σελ. 280, στ. α', («Ἐξω ἀπ'
τῆ φωλιά») λείπει ἡ λέξις **τάλειοι**.
 - 8.—Εἰς τὴν σελ. 280, στ. γ', («Τρίστοιχ-
γίμναστα τῶν Ἑλλήνων ποιητῶν») λείπει ἡ λέ-
ξις **ἐσπούδασε**.
 - 9.—Εἰς τὴν σελ. 281, στ. α', («Ἐνα καλὸ
μάθημα») λείπει ἡ λέξις **ἐξήγηλῃσα**.
 - 10.—Εἰς τὴν σελ. 281, στ. γ', λείπει ἡ
λέξις **ἐφροντίζεις**.
 - 11.—Εἰς τὴν σελ. 283, στ. γ', («Ἀλλη-
γοραφία») λείπει ἡ λέξις **λαμβάνω**.
 - 12.—Εἰς τὴν σελ. 284, στ. α', («Πνευμα-
τικαὶ Ἀσκήσεις») λείπει ἡ λέξις **ἀφαιρεῖτε**.
- Καὶ τὰς δώδεκα λέξεις ἀκριβέστατα, χωρὶς
λαμβάνω παραλλαγῇ, ἤσαν μόνον δύο : ὁ Ἀ-
χιλλεύς Μαριάκης καὶ τὸ Ἀθάνατο Ναυτάκι.
Διὰ κλήρου, τὸ Ἀ Βραβεῖον δίδεται εἰς τὸν
δευτέρου καὶ ὁ πρῶτος παίρνει τὸ ἕν ἐκ τῶν
δύο Β'. Τὰ ὑπόλοιπα Βραβεῖα, διὰ κλήρου
ἐπίσης, παίρνουν οἱ κατόπιν τέσσαρες, οἱ ὅποιοι
ἤσαν 11 λέξεις. Ὁ Α' Ἐπικινός περιλαμβά-
νεται ὅσους ἤσαν 10 ἢ 9 λέξεις. Ὁ Β' Ἐπαι-
νός ὅσους ἤσαν 8 ἢ 7. Ὁ Γ' Ἐπικινός ὅσους
ἤσαν 6 ἢ 5. Καὶ τέλος ἡ Εὐφημία Μνεῖα
ὅσους ἤσαν ἀπὸ 4 καὶ κάτω.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : **Ἀθάνατο**
Ναυτάκι [15Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Ἀχιλλεύς
Μαριάκης [15Ε]—Κλεφτικο Βόλι [12Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : (ἀπὸ [12Ε] εἰς
ἐκάστον :) Βασιλέως ὁ Βουλγαροκτόνος.—
Ἑλληνικός Παιάν.—Ἀστήρ τῆς Νίκης.

Α' ΕΠΙΛΟΓΟΣ (ἀπὸ [10Ε] εἰς ἐκάστον :)
Λιγερή, Νικητὴς τῆς Ἀφροῦ, Παγκόσμιος
Ὀνειρο, Ἑλληνική Σημαία, Στρατηλά-
της τῶν Ἑλλήνων, Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες,
Φαίδρος, Μαριχία, Ἰω. Κ. Παπαρρό-
δος, Νικ. Κ. Παπαρρόδος, Ἰω. Ρηγόπου-
λος, Ἑλ. Ἐλευθεριάδης, Γεωρ. Σκριβά-
νος, Μεγάλη Ἑλλάς, Ἰδεώδης Ἑλλάς,
Πλανήτης, Μεσογειακὴ Ἀκτὴ, Συριανὴ
Αὔρα, Αὐτοκράτειρα τοῦ Βυζαντίου, Τι-
άριος, Ζινέττα, Κ. Α. Ἐλευθεροδάκης,
Σοφία Ν. Παπαντοπούλου, Χρ. Κ. Κου-
δύλης, Ἰω. Πελεκάνος.

Β' ΕΠΙΛΟΓΟΣ (ἀπὸ [8Ε] εἰς ἐκάστον :)
Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδών, Θαλασσοπούλι,
Ναυτάκι τῆς Ἀφροῦ, Χαρίλ. Γ. Κουλου-
θρος, Ψυχὴ, Αὔρα τῆς Ἀφροῦ, Διάττων
Ἀστήρ, Γ. Κ. Βέγγος, Φασαχμιάς, Τρά-
γουδι τῆς Δευτεριάς, Θοῖαμβος τοῦ Τι-
καίου, Φαίδρα, Εὐγενής Ἰαπότης, Τρελ-
λὸς Κεφαλλονίτης, Ἰδιότροπη, Χουσανγὴ,
Χρυσὴ Καρδιά, Ὑμνος τῆς Ἐλευθερίας,
Ἑλληνικὸν Στέμμα, Ἀφελὴς Χωτοπούλα,
Ἀπόγονος τοῦ Καίσαρος, Κόρη τῶν Κυ-
μάτων, Πηλέως, Νεράϊδα τῶν Ἀνθῶν,
Α. Π. Χατζόπουλος, Μόσχα Α. Μπίστη,
Γεο. Β. Φωκῆς, Μπομπότα, Γ. Α. Ἐλευ-
θεροδάκης, Ἐπεσμένος Λόρδος, Ἱερὸς
Ἀγών, Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου, Ἰππό-

της, Ξανθὴ Προμηθεοπούλα, Χρυσόφτερο
Ἑλπίς, Ἑλληνικὸν Ὀνειρόν, Ρεζεντά,
Δόξα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, Χαμόγελο τοῦ
Πόνου, Ἐκπορθήτης, τῆς Ἐπταλόφου,
Θρακικός Βόσπορος, ἡ Φιλομαθὴς, Ἀλ-
κης, Ἀτρώμης, Ἑλλήν, Ὑποκόμης Ρε-
τεντούς, Ἑγγλεξάν, Γλυκεῖα Πατρίδα,
Ἑλπίς τοῦ Γένους, Χαμόγελο τῆς Νίκης,
Ἄλ. Γ. Μπαγαδόπουλος, Σπ. Γ. Μπα-
γαδόπουλος, Ἀντ. Α. Τζιώτης, Δημ. Ι.
Καζαμπάκας, Γεωργία Ἀθ. Βραχιώτου,
Ματ. Καλλιμαρκόπουλος, Σωκρ. Καλλι-
μαρκόπουλος, Ἄλ. Βασιλάκης, Ἀπ. Στ.
Διαλεισμάς, Καλλιμάντζαρος.

Γ' ΕΠΙΛΟΓΟΣ (ἀπὸ [6Ε] εἰς ἐκάστον :)
Δικέφαλος Ἀετός, Ἐνδοξὸ Σούλι, Τ. Π.
Δημητριάδης, Δάφνης Στέφανος, Κένταυ-
ρος, Ἡρώς τῆς Γουβιάς, Φιλόμουσος,
Νεαρός Ντένκεντ, Γενναῖο Ἑλληνό-
πούλο, Βαρβαρομάχος Ἑλλάς, Διον. Σπ.
Καραντζής, Ἡρώς Βελισσαρίου, Μουσὴ-
γέτης Ἀπολλων, Ἀνοικτόκαρδος, Μικρὰ
Χιωτοπούλα, Δοξασμένο Ἑλληνόπούλο,
Λύρα τῆς Σαπρούς, Ξενιτεμένο Συνα-
νάκι, Ἀλησμόνητος Σύρος, Μαρίδα τοῦ
Φαλήρου, Δουὴ τῆς Ἡπειροῦ, Μενέλ. Ἀντ.
Σινάνος, Γ. Κ. Γεωργιάδης, Σπ. Κικιο-
λῆρης, Γ. Κ. Ραυτοπούλος, Ἰω. Ν. Σπη-
λιόπουλος, Ἑλένη Ν. Σπηλιόπουλου, Καρλ
Ε. Ὀλσεν, Ἀντ. Ν. Παβέλλας, Δουλοῦκα
Σ. Κουβαρά, Ἑλίας Σ. Κουβαρά, Ν. Ε.
Ναλπάντης, Εὐθυμία Ματζαρογιάννη, Σπ.
Α. Κουτσουπιδής, Κ. Β. Ἀδαμίδης, Ἀθ.
Γ. Μαντιόπουλος, Γ. Ν. Καραβίδας, Μι-
κρός Ἀθηναῖος, Ραβινέ, Ναπολέων Α',
Γλυκεῖα Αὔρα, Οὐράνιος Ἀστήρ, Ἀθῶς,
Μαργαρίτα τοῦ Ἀγροῦ, Ἡμέρα τῆς Ἐ-
λευθερίας, Χρυσὴ Ἀκτὴς, Γεω. Σ. Ἀγγε-
λινός, Μαγεμένη Ἀκρογιαλία, Ἑλπίς τῆς
Ἑλλάδος, Νησιώτισσα, Ἀνδρὸς τοῦ Ἀ-
γροῦ, Γαλανὴ Σταυροφόρα, Χρυσολαμπὴς
Ἀστήρ, Διωγμένο Πουλί, Δοξασμένο
Ἀθηναί, Λύρα τοῦ Ὀρφῆως, Λεοντό-
καρδος Λεωνίδας, Καρυαῖτις, Νικηφόρος
Στρατηλάτης, Ἀνδρεῖο Κυπριόπουλο, Σο-
φία Ἑμ. Χατζιδάκη, Ἑλ. Ν. Ἀποστό-
λου, Κωστόδω. Γ. Παναγιωτοπούλου,
Ἰωάννα Μάτσα, Ζωὴ Ε. Παύλου, Ἀγ-
γελική Η. Τ. Τακοβάτου, Π. Π. Καρα-
νίκας, Ἀο. Ι. Σωτηριακόπουλος, Πηνε-
λόπη Σπ. Μωραΐτου, Ἐλευθερία Ἀρα-
βαντινῶ, Ναδία Ἀραβαντινῶ, Πλειάς,
Πολικός Ἀστήρ, Δόξα Στυριδάκης, Ἑμ.
Α. Βαρβαρήγος, Βασιλικὴ Σοφί, Α. Ι.
Καραμπάτης, Θ. Κουβαράς, Ἀνδρεῖος
Ἀνδρῖος.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (ἀπὸ [4Ε] εἰς ἐκά-
στον) : Ἀρης, Κῆμα τῆς Πατρίδος, Τρελλὴ
Κορφατοπούλα, Νεαρός Ἐφοπλιστής, Με-
λαγχολία, Ἀσπρος Γάτος, Ἀγγελιαφόρος
Περίστερα, Κοσμοκράτωρ, Ὑπεραπιστής
τῆς Σπάτης, Διαβολάκι τῶν Παργίων,
Τρελλὴ Ψυχὴ, Γενναῖα Μελισσογυνώτισσα,
Νίκη, Ἑλληνική Γῆ, Φωχὸ Χαμομηλάκι,
Ἀγνοστός, Χαρίλ. Α. Σακελλαρίου, Ν. Κ.
Αλπάκης, Ἑλένη Α. Βασιλοῦνη, Α. Γ.
Ζαζβάνος, Ἀδμαντία Γ. Ποταμιάνου,
Ἰω. Ακριβοπούλου, Κυρ. Γ. Ζαζβάνος,
Ὑπερήφανο Ἑλληνόπούλο, Ἑλληνικὸ
Χοῖμα, Εὐέλπης Νεός, Ὀδοιπόρος, Τρελλὸ
Κοσμητάκι, Ἀνέσπερος Δόξα, Νεράϊδα
τοῦ Βοσπόρου, Μικρὸς Σουλῶτης, Ὑμνι-
σμός, Ἐλευθεροθεῖσα Ἑλληνοπούλα, Φρά-
ουλα τῶν Λαῶν, Ἐθνοφύλας, Ἐφελός
Ἑρμῆς, Ἡρώς τῆς Θράκης, Κεραυνός,
Κουκλίτσα, Ἑλικωνιάς Παρθένος, Ἰω.
Κ. Καλοῦνης, Πατριὸν Διαβολάκι, Νι-
κηφόρος Σίφος, Ἰω. Α. Πολυχρονιάδης,
Δημ. Χ. Φλωράτος, Διον. Χ. Φλωράτος, Α.
Ἀνδρουτσόπουλος, Παρασκευοῦλα Τουρνι-
βούκα, Ἰω. Α. Στερεός, Ν. Ι. Σφράκης.

Πόρις Παίτης, Δάφνης Κλωνάρι, Παιδικὴ
Χαρά, Ἑλλήν τοῦ Ὀλύμπου, Σιλάβα Πόλι,
Ἀνοικτόκαρδος Ἀετός, Τιμὴ τῆς Πατρί-
δος, Λεῖξ Π. Νικολόπουλος, Γυθειω-
τάκι, Φρειδεῖκος, Δαρφωστερὴς Ἑλλάς,
Προσκοπία τοῦ Καθηκόντος, Μελαγχολιὸν
Διαβολάκι, Δέσποινα Χατζηβασιλείου, Γ.
Φ. Ξηροδάκης, Σπ. Π. Νικολαΐδης, Β.
Η. Θεοδορόπουλος, Νικ. Ε. Δάρας, Γ.
Α. Νάκος, Ι. Ε. Ἀρδάμης, Ἀνδρ. Νόβακ,
Βυζαντινὸς Ἀετός, Ὀδυσσεύς, Ἀνδρου-
τσός, Γλυκὴ Παρελθόν, Πτερά τῆς Νί-
κης, Ἀθιγγανὴς, Νεαρός Ἰπότης, Ἑμ.
Ι. Νικολαεῖτης. Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ίδε Ὁδηγὸ, Κεφ. ΙΒ'.]

α.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αὐτοκρατείας τοῦ Βυζαντίου

ΡΗ				
ΦΑ	ΕΙ	ΕΥ	ΕΙ	ΡΑ
	Ο	Α	Ο	
ΘΕ	ΔΩ	ΔΟ	ΝΩ	ΘΕ
ΝΗ				

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αὗται
ὥστε νὰ ποτελεσθῶν τὰ ὀνόματα τεσσά-
ρων Αὐτοκρατειῶν τοῦ Βυζαντίου.

β.) Αἰνίγμα

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νικητοῦ τῆς Ἀφροῦ
Θεὸς Αἰγύπτου γινώσκτος.

Ἰψώμα γῆς μεγάλου.

Καὶ ποὺ δοῖται γραπτῶς, —
Μία λέξις, ἂν δὲν σφάλω,
Ἐκφράζει καὶ τὰ τρία

Με ἄλλη ὀρθογραφία.

γ.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πηλέως
Χαρά, Χῆρ, Πῦρ, Δόσος, Βασιλεὺς, Εἰσοδος.
Νὰ μεταφρασθῶν γαλλικὰ αὗται αἱ
λέξεις καὶ διὰ τῶν ἀρχικῶν τῶν νὰ σχη-
ματισθῇ τὸνομα Γάλλου ἀρχιστρατιγῶν.

Δήλωσις : Αἱ λύσεις—δωδεκάποτε ζητημά-
των τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνδεῖσθαι ἀπαι-
τεῖται ὑπὸ ἐνὸς μόνου δεκαλέπτον καθαροῦ γραμ-
ματισμοῦ.

Δύσσεις τοῦ 45ου φύλλου

α') Κούβα, Σουμά γ') FORET
τρα, Ἰάβα, Μαδαγα- ARBRE
σκάρη—β') Ἡ γῆς FLEUR
ἦσαν 36, διότι 36+36 CREME
+17+9+1=100. EFFET

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Μαμμά :—Πήγαυε, Νεύτων, νὰ χα-
λάσῃς αὐτὸ τὸ φράγχο.

Ὁ Νεύτων, γυρίζοντας, φέρνει στὴ
μαμμά του εἰκοσι λεπτὰ.

Ἡ Μαμμά :—Μὰ τί ; εἰκοσι λεπτὰ ἔ-
χει τώρα τὸ φράγχο ;

Ὁ Νεύτων :—Μὰ, μαμμά μου, ἐχόρ-
τασα καὶ δὲν μποροῦσα νὰ τὸ χαλάσω ὅλο.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χρυσῆς Πεταλούδας

Τὸ Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες, ἀφοῦ ἐστάθησε
τὸν Νικητὴν τῆς Ἀφροῦ εἰς ἕνα φίλον του,
δαινὸν καλαμποκουστὴν, προσθέτει :

—Γράφει καὶ ποιήματα. Τώρα εἶχε ἔ-
τοιμα τὰ Ἀληθιμά τῆς Σιωπῆς μου.

—Φαντάζομαι, λέει ὁ ἄλλος, τί π η-
λ α λ ή μ α τ α θά κάμουν ὅσοι τὰ δια-
βάσουν ! (Γεγονός)

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέρος τῆς Νίκης

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΡΚΕΙΑΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

[Ὁς ἐκ τῆς ὑπερτιμῆσεως ὁ-
λων τῶν ἐκδοτικῶν εἰδῶν, ἡ
Διάπλασις, διὰ τὰ καλὴν τὰ
ἐξοδα τῆς, ἔπρεπε ναύξηση τὴν
συνδρομὴν τῆς εἰς 12 δραχμὰς
διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ 14 διὰ τὸ
Ἐξωτερικόν. Τὴν ἀρίνει ὁμως
ὡς ἔχει, δρ. 8 καὶ 10, χάριν τῶν
μὴ ἐνκολλημένων νὰ πληρώ-
σων περισσότερα, ἀναθέτει δὲ
τὴν ἐπαρκεσίαν τῆς εἰς τοὺς ὑπο-
ρωτέρους, οἱ ὅποιοι παρεκλήθη-
σαν νὰ στείλουν, ἐκτός τῆς συν-
δρομῆς των, καὶ ὅτι ποσὸν ἐ-
πιπλέον εἰμπορεῖ ἕκαστος.]

Εἰς τὴν παρακλήσιν αὐτὴν
τῆς Διαπλάσεως δημοσιευθεῖ-
σαν εἰς τὸ 46ον φύλλον (σελ.
370) ἔσπευσαν πρῶτον νὰ ἀντα-
ποκριθῶν οἱ ἐπόμενοι :

1. Ἰδεώδης Ἑλλάς, Ἀθῆναι, δρ. 5.—
2. Ἄνθος τῶν Λειμῶνων, Ἀθῆναι, δρ. 10.—
3. Κωστανὴς Μοντεσσάντος, Ἀθῆναι, δρ. 14.50—
4. Μαῖμουδίσσα, Ἀθῆναι, δρ. 6.—
5. Α. Δ. (μυστικά), δρ. 2.—
6. Μικρὸς Ἀθηναῖος, Ἀθῆναι, δρ. 5.—

Πρὸς ὅλους τοὺς ἀνωτέρω ἐκφράζω τὰς
θερμοτάτας μου εὐχαριστίας. Εἶνε ἀξιοὶ καὶ
γενικῆς εὐγνωμοσύνης, διότι συντελοῦν εἰς τὴν
διατήρησιν ἐνὸς περιοδικοῦ τόσον χρησίου
εἰς τὴν ἑλληνικὴν νεότητα, ἐπομένως ἐνὸς ἐ-
θνικοῦ ἔργου, ὡς παρὰ πάντων χαρακτηρί-
ζεται ἡ «Διάπλασις».

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

Ἀθῆναι, 58 ὁδὸς Εὐρυπιδίου
τὴν 17ην Ὀκτωβρίου 1917

ΜΕΓΑΛΗΝ ἐντύπωσιν ἔκαμεν ἡ Πρόσκλη-
σις ποὺ ἐδημοσίευσεν εἰς τὸ προηγούμενον φύλ-
λον. Νὰ μὴ αὐξήσω τὴν συνδρομὴν, ἐνῶ ἐφί-
σταται τώρα τόσην ζημίαν; Πῶς θὰ θύξω λοιπόν,
πῶς θὰ ἐπαρκέσω; Αὐτὸ συνεκίνησε τοὺς ἀγαπητοὺς
μου φίλους, οἱ ὅποιοι ἤρξαν ἀμέσως καὶ συλ-
λογίζονται : τί θὰ ἠμπορούσαν νὰ μοῦ στείλουν
παραπάνω ἀπὸ τὴν τακτικὴν συνδρομὴν των διὰ
τὴν κάλυψιν τῆς ζημίας καὶ τὴν ἐπαρκεσίαν μου.
Ὅσοι μάλιστα εἶχαν πρόχειρα χρήματα, δὲν
ἐπερίμεναν νὰ τοὺς τὸ ξαναπῶ, ἀλλ' ἔσπευσαν
νὰ μοῦ τὰ στείλουν ἀμέσως. Σήμερον δημοσίευ-
σὸν πρῶτον κατάλογον. Ἴδου καὶ μερικὰ ἀπὸ
τὰ γράμματα, ποὺ συνώδυσαν τὰς εὐγενεῖς αὐ-
τὰς ἐπισφράγας :

Ὁ Κωστανὴς Μοντεσσάντος μοῦ γράφει :

«Ἄν καὶ εἶμαι πολὺ μικρὸς, καὶ μαθητὴς τῆς
Γ' τοῦ Δημοτικοῦ, ἀρχίζω νὰ σὲ διαδίδω καὶ
τρελάθηκα μαζί σου. Κι' ὁ μπαμπὰς καὶ ἡ
μαμμά ἦσαν συνδρομηταί σου. Τοῦ μπαμπὰ
μάλιστα ἔδωκε καὶ τὴν φωτογραφίαν, γιατί βρα-
βεύθηκε κάποτε. Ἄν βραβευθῶ ποτὲ καὶ ἐγώ, θὰ
βάλῃς καὶ τὴ δική μου ; ... Διάβασα πῶς πρέ-
πει νὰ σὲ υποστηρίξωμι καὶ ἀμέσως ἔσπευσα τὸν
κουμπάρ μου, βοήθα μένα δρ. 14.50 καὶ σοὺ
τῆς στέλνω γιὰ εἰσφορά. Ὁ μπαμπὰς εἶπε πῶς
ἔκαμα λαμπρό.»

Ἡ Α. Δ. μοῦ γράφει : «Σοὺ στέλλω τὸ μι-
κρὸν ποσὸν τῶν 2 δραχμῶν διὰ τὴν ἐπαρκεσίαν
τοῦ φύλλου, μαζί με τὴν ἀπειρον ἀγάπην μου,
Δέξου ἀμφοτέρω μυστικὰ, γιατί σοὺ τὰ στέλνει
κάποια φίλὴ ποὺ σὲ ἀγαπᾷ μυστικά, μὴ καὶ
πολύ-πολύ τυφερό.»

—Ὁ, τὸ πιστεύω! ...

Καὶ ὁ Μικρὸς Ἀθηναῖος : «Σπεύδω νὰ-
παντήσω εἰς τὴν ἐκκλησίαν σου, πληρώνων οἱ-
κειοθεῖως συνδρομὴν οἷα ὠφελε, κατὰ τὴν ἀν-

τιλήμην μου, νὰ εἶνε ἐπιθεδωμένη, κατόπιν
τῶν τεραστίων ἐξόδων τῆς ἐκδόσεως. Ἐλπίζω
δὲ οὐδεὶς θάνηθῃ νὰ προσφέρῃ κατὰ διὰ
τὴν ἐπαρκεσίαν τῆς Διαπλάσεως, ἐπειδὴ δὲν εἶνε
δυνατὸν νὰ ὑπάρχῃ συνδρομητὴς ἢ ἀγοραστὴς
ποῦ νὰ μὴ τὴν ἀγαπᾷ.»

Καὶ τὸ Ἄνθος τῶν Λειμῶνων : «Ἀληθινὰ
σὲ θαυμάζω γιὰ τὴν ἐπιμονή σου καὶ τὸ θάρρος
νὰ βγαίνῃς ὅπως πρῶτα : αὐτὲς τῆς δυνεῖς περι-
στάσεις, συντερίζοντες κάθε πόνοκομα, καὶ ὑπε-
ρηφανεύομαι ποὺ εἶμαι καὶ ἐγὼ ἐν ἀπὸ τὰ παι-
διὰ σου. Σὲ παρακαλῶ λοιπὸν νὰ δεχθῇς ; καὶ ἀπὸ
μὲνα μὴ μικρὴν προσφορά ἀπὸ 10 δραχμῶν, με-
τὴν διαβεβαίωσις ὅτι λυποῦμαι πολὺ ποὺ δὲν
μπορῶ, ἐπὶ τοῦ παρόντος, νὰ συνεισφέρω πε-
ρισσότερα.

Ἐὰν καὶ τὴ δική σου εἰσφορά, Μαῖμουδι-
τσα, καὶ θὰ σοὺ ἐγκρίνω τὸ ψευδώνυμο Ἀγριο-
κάτσικο διὰ τὸ νέον ἔτος, ἀφοῦ λὲς πῶς σοὺ ται-
ριάζει καλλίτερα, «γιατὶ πραγματικῶς ὁ ἀρῶς
πολὺ νὰ σκαρφαλῶνται σὰν γαργαλάκια...» Χα-
ριτωμένο τὸ γράμμα σου ἀπὸ τὴν Ἀλυσίδα.

«Ποτε οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶμασι εὐχαριστήμέ-
νοι μεθ' ἑαυτοῦ, πάντα θέλουμε περισσότερα.
γι' αὐτὸ τὴν παθαίνουμε, χάνουμε δηλαδὴ καὶ
ἐκεῖνο ποὺ ἔχουμε. Αὐτὸ συμπεριέει ὁ φίλος
μου Κοσμοκράτωρ, γιατί ἐνῶ πῶτα λάβωμε
τακτικὰ τὸ φύλλο κάθε Σάββατοδράδα, δὲν τοῦ
ἄρεσε, δὲν τοῦ ἔφανε, ἀλλὰ ἤθελε νὰ τὸ λα-
βῇν ἀπὸ τὴν Παρασκευῇ. Καὶ νὰ τώρα, μ'
αὐτὴ τὴν ἑλεψὶ συγγενίαν, μ' αὐτὴ τὴν τα-
χυδρομικὴ ἀνωμαλία, κάνει δυὸ καὶ τρεῖς ἐξο-
μύδας νὰ λάβω φύλλο. Ἀς εἶνε ὁμως—δὲν πι-
στεύω ὅτι ὁ Θεὸς τιμωρεῖ μ' αὐτὸ τὴν... πλεο-
νείαν σου. Ἡ ἀνυπομονή σου ἦταν εὐγενής.
Δὲν ἀνυπομονοῦσε νὰ ἔλθῃ ἀπὸ τὸ φοῦρνο κα-
νένα φαί ἡ κανένα γλυκό, Διάπλασις ζητοῦσε,
τροφή πνευματική.

Σ' εὐχαριστῶ πάρα πολὺ διὰ τὸ ἐσιδιάσωμα,
Ἑλλάς τῶν Ὀνειρῶν, καὶ μάλιστα ἀφοῦ ἐκο-
πίσας τόσο γι' ἀγάπην μου. Ἀλλὰ ἐνοῶ ὅτι «ἡ
μεγαλειτέρα σου χαρὰ εἶνε νὰ μοῦ ἐγγράφῃς συν-
δρομητὰς εἰς τὰς δυσκόλους αὐτὰς περιστάσεις».
Σοὺ ἔστειλα 25 τετραδία.

Χαίρω πολὺ, Κόκκινη Γατούλα, διὰ τὴν
ἐκπληρωσὴν τοῦ «καλοῦ παιδικοῦ σου ὀνείρου».
Μοῦ ἄρεσε τὸ πρῶτό σου γράμμα καὶ ἐλπίζω
νὰ ἔχῃ συνέχειαν.

Φοιτητὴ Σάντηρ, δὲν εἶχα ἀρκετὰ προγράμ-
ματα τῆς Γυμνασίας Ἀκαδημίας, διὰ νὰ βάλω
εἰς διὰ τὰ φύλλα τῶν Ἀθηνῶν καὶ γι' αὐτὸ
δὲν ἔλαβες. Σοὺ ἔστειλα ἐν ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ἐκρά-
τησα εἰς τὸ Γραφεῖόν μου γιὰ ὅσον, μὴν ζή-
τοῦν. Ἀς βλέπει, εἰμπορεῖ νὰ ἐγγράφῃς καὶ
μόνον διὰ τὰ μαθήματα τοῦ κ. Ξενοπούλου,
πληρώνουσα 6 δραχ. τὸν μήνα.—Σήμερον Σάβ-
βατον, 21 Ὀκτωβρίου, ἄρα 11 π. μ. ὁ κ. Ξε-
νοπούλος κάνει τὸ ἐναρκτήσιον τοῦ μαθήμα-
τος (Νεοελληνικὴ Φιλολογία), εἰς τὸ ὅποιον, ἐκτός
τῶν μαθητῶν, ἠμπορεῖ νὰ παρευρεθῇ καὶ ὅποια
κυρία ἢ δεσποινὴς θέλῃ. Εἰς τὸ Παρεναγκαγιεῖον
Κωνσταντινίδου, Λεωφόρος Ἀετῶνδρας, 2.
Ὁραῖας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν
ἐβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς : «Ἐλευθεροθεῖσα Ἑλ-
ληνοπούλα, Γεωρ. - Ἀφροῦ, Ἀλκή, Τιάρος,
Χρυσὴ Ἀκτὴ

ΤΕΤΑΡΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟ 1917

Κατά τὰ προκηρυχθέντα, τὴν 16 Ὀκτωβρίου τὸ πρῶτ' ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτὶδα οἱ ἀριθμοὶ 1 ἕως 2771, οἱ ἀντιστοιχοῦντες πρὸς τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἀποδείξεων πληρωμῆς, τὰς ὁποίας ἔλαβον οἱ προπληρώσαντες μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης συνδρομὴν ἐτησίαν. ἐννεαμήνου, ἐξαμήνου, ἢ τριμήνου, ἐντὸς τῆς ὁποίας συμπεριλαμβανέτο ἡ 15 Ὀκτωβρίου. Ἐκκληρώθησαν δὲ κατὰ σειρὰν οἱ ἑξῆς 50 ἀριθμοὶ :

846 ἐκέρδισεν ἐν ὀρολόγιον τῆς τσέπης.
1626, 401 ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης δραχμῶν 40 κατ' ἐκλογὴν του.

2412, 583, 1874, ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 25 κατ' ἐκλογὴν του.

1212, 689, 2680, 475, ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 15 κατ' ἐκλογὴν του.

72, 2119, 1102, 2345, 224, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν Διαπλάσεως τοῦ προσεχοῦς ἔτους.

1509, 742, 2573, 1334, 907, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ « Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης ».

1384, 15, 530, 2467, 144, 2238, 651, 2182, 1242, 1643, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἓνα τόμον Διαπλάσεως τῆς Β' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων δρ. 3,50.

177, 892, 1531, 300, 2631, 1184, 1412, 2747, 92, 1311, 437, 1987, 1063, 2736, 200, 1749, 390, 2296, 2524, 771, ἐκέρδισαν ἕκαστος ἀνὰ ἓνα τόμον Διαπλάσεως τῆς Α' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων 1 δρ.

Ἡ ΑΠΟΣΤΟΛΗ τῶν δώρων πρὸς μὲν τοὺς κατόχους τοῦ πρώτου καὶ τῶν τεσσαράκοντα τελευταίων ἀριθμῶν θὰ γίγῃ μαζὶ μετὰ τὸ 48 φύλλον τῆς προσεχοῦς ἐβδομάδος, χωρὶς νὰ δικαιούται τις νὰ ζητήσῃ ἀντικατάστασιν τοῦ ὑπὸ τῆς τύχης ἀπονεμηθέντος αὐτῷ δώρου δι' ἄλλου, οὔτε ἴσως οὔτε κατωτέρας ἀξίας. Πρὸς δὲ τοὺς κατόχους τῶν ἀριθμῶν, οἱ ὁποῖοι ἐκέρδισαν τόμους κατ' ἐκλογὴν των, ἀπευθύναντες σήμερον ἐπιστολὴν, παρακαλοῦντες αὐτοὺς νὰ μᾶς ὀρίσουν ποίους τόμους ἐπεθύμουν νὰ λάβουν.

Τ Α Δ Ω Ρ Α Τ Ο Υ 1 9 1 8

Ἡ ΠΡΟΣΕΧΗΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΟΥ 1918 θὰ γίγῃ τὴν πρῶτὴν ἐβδομάδα τοῦ προσεχοῦς Δεκεμβρίου καὶ θὰ λάβουν μέρος εἰς αὐτὴν ὅσοι θὰ ἔχουν πληρώσει ἐτησίαν ἢ ἐξαμήνου συνδρομὴν διὰ τὸ 1918 μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου ἑ.ἑ. το βραδύτερον. Ὁ κληρωθὴσόμενος, εἰς μόνον, θὰ κερδίσῃ μίαν Μετοχὴν Λαχειοφόρου τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, ἀξίας δρ. 100, μ' ἐλπίδα κέρδους δρ. 50,000.

Εἰς τὸ διάστημα τοῦ ἔτους 1918 θὰ γίνωνται ἄλλαι τέσσαρες κληρώσεις δώρων ἀξίας 1900 ἐν ὅλῳ δραχμῶν, εἰς ἑκάστην τῶν ὁποίων θὰ συμμετέχουν οἱ ἐγκαίρως προπληρώοντες τὴν συνδρομὴν των διὰ τὸ 1918. Τὰ δῶρα διὰ τοὺς 50 κερδίζοντας ἀριθμοὺς εἰς ἑκάστην τῶν τεσσάρων τούτων κληρώσεων, θὰ εἶνε ὅμοια μετὰ τῆς ἀνωτέρω Τετάρτης κληρώσεως τοῦ 1917.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 167ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων
Αὐγούστου—Νοεμβρίου

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 14ης Ἰανουαρίου.

592. Δεξιόγραφος

Αὐτοκράτορος συγχρόνου
Τῆνος θάποτελέσης,
"Αν ἔν ρήμα μ' ἔνα πλῆθος
Οἰονδήποτε συνδέσει,
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δάφνης Στεφάνου

593. Λογοπαικτικὸς Δεξιόγραφος

Πάρε τῆς Ἡλείου πόλιν χωριστά,
Χώρισε κατόπιν ἱσχυρὸν πτηνόν
Καὶ θάποτελέσης μετὰ τὰ δύο αὐτὰ
Ἑλλῆνα ἀρχαίον, μέγαν στοατηγόν.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἰδεώδους Ἑλλάδος

594. Μεταγραμματισμὸς

Τῆς Ἰσπανίας ποταμό,
"Αν τὴν πηγὴν τοῦ ἀλλᾶξῃς,
Θὰ τὸν ἰδῇς μεθ' ἡμας
—Μπορεῖ καὶ νὰ τρομάξῃς,—
Χωρὶς νὰ πῶς χιόνι,
Νάρχισος νὰ παγώνῃ.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νικητοῦ τῆς Αἰθρίας

595—599. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γραμματος ἑκάστης τῶν κατωθὲ λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, μετ' ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις :

τυρός, ὕμνος, κλάδος, σῆμα, κύριος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πέδουφου

600—601. Μεταφορφώσεις

- 1.—Ὁ φῶτος διὰ 3 μεταμορφ. νὰ γίγῃ θάροςος.
- 2.—Ἡ Πάρος διὰ 4 μεταμορφ. νὰ γίγῃ Τῆνος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βαρβαρομάζου Ἑλλάδος

602. Μικτόν

Τν-χρ-ι-α-ο-κ-τ-υ-ο-ο-πρ-σπ
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κενταύρου

603. Γρίφος

Ξ' S δ' TE δ'
Παθῶν αἰ δ' T' δ'
ῖ'
Ἰα πλάσε ::

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αὐτοκρατορίας τοῦ Βυζαντίου

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[IZ.—190]

Θερμοστάτα εὐχαριστοῦσα, **Καρῶντις**, ἀναμῆνα μῆσον Διαπλάσεως. **Χρυσή Ἀκτίς**, πότε θὰ ἔλθῃ; σπίνι :

Ἡρώϊς **Ἑλληνοπούλα**

[IZ.—191]

ΕΛΙΑ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

Υποσηφία Δημοσηφίσματος τοῦ 1917

[IZ.—192]

Ἡρώϊς **Ἑλληνοπούλα**, θυμάσαι... μετὴν Φρασελὴν στοῦ Ideal

Μαρία Παπαγιαννοπούλου

[IZ.—194]

Ἄχομαι ἀνταλλαγὴν Μικρῶν Μυστικῶν. Τὸ καλύτερον τετράδιον ἀπ' ὅσα θὰ λάβω μέχρι τέλους Δεκεμβρίου θὰ θραβεύθῃ μετὰ τριμήνου συνδρομὴν τῆς Διαπλάσεως.

Ἄνθος τῶν Δειμώνων

[Z.—195]

Λατρευτὴ Παρὸδα, Χάρις, Ἑθνηκὴ Ἀναγέννησις, Ἰωάννη Λαουτάρη, ἔλαδα τετράδια. Εὐχαριστῶν, ζητῶ συγγνώμην δι' ἀργαπο-

ρίαν, γιατί μόλις ἔλαδα, ἀνταπέστείλα. — Δέχομαι ἀλληλογραφίαν.

Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες, θερμὰ συγχαρητήρια διὰ βραβεῖον. Ἐπιστολὴν μου Μαίτου ἔλαδες ; Γιατί δὲν ἀπήντησες ; Ἡ Σιδηρὰ Συμμαχία κατέλθῃ στοῦ Δημοσηφίσματος ; Ἀναμῆνω.

Χαιρετῶ τὰς **ψευδωνυμοῦς τῆς Δημοσίας Ἑμπορικῆς Σχολῆς**, αἵτινες νομίζουν ὅτι δὲν τὰς γνωρίζω. Συγχαίρω δὲ τὴν **Ξανθὴν Πριγκηποπούλαν** διὰ τὴν δρᾶσιν τῆς στοῦ Ξεσπάθωμα.

Ἐδελβοῖς

[IZ.—196]

Ὅλους τοὺς ἀγαπητοὺς φίλους καὶ φίλας ποῦ με ψήφισαν στοῦ περὶ συνδ. Δημοσηφίσματος, εὐχαριστῶ θερμῶς καὶ τοὺς παρακαλῶ, ἀν θέλουν, ἃς με ψήφισουν καὶ φέτος.

ΕΔΕΛΒΑ·Ι·Σ

ἢ **Ἄνθος τῶν Δειμώνων**

[IZ.—193]

Τραγοῦδι τῆς Λευτεριάς σ' εὐχαριστῶ πολύ, πολύ. **Τρισεύγην**

[IZ.—197]

Ποῦ βρίσκει ἡ πονεμένη καρδιὰ παρηγορίαν καὶ ἀνακούφισιν ; Στὴ **ΧΡΥΣΟΦΤΕΡΗ ΕΛΠΙΔΑ**. Ποιὸ ἄλλο ψευδώνυμο εἶνε ἐκφραστικώτερον ;

[IZ.—198]

Ελκωνιάς Παρθένης, Ἰακίνθε, Κονκίτσα, Μαργαρίτα τοῦ Ἀγοῦ, Κένταυρε, θερμὰ εὐχαριστῶ.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΟΝΕΙΡΟ

[IZ.—199]

Μελαγχολικὴ Ναυτοπούλα, δεχομένη ἀλληλογραφίαν, παρὶ μένου. — **Χρυσή Ἀκτίς**

[IZ.—200]

Ανταλλάσσω γραμματόσημα. Ἐπιθυμῶ γνωρίμην γραμματοσημοφίλων. — **Παναγῆς Καραντζῆς**, Poste Restante Κέρκυρα.

[IZ.—201]

Πατρίς, τί γίνεσαι ; Ἐνθυμείσαι τὸν κ. Πρόεδρον μας Θεόδωρον ;

Ἐκπορητῆς τῆς Ἐπταλόφου

[IZ.—202]

Σπινθὴρ τῆς Ἐλευθερίας, σὰς ἀπήντησα, ἐγγράφων μάλιστα μερικά μέλη. **Πρωτοπ.**

[IZ.—203]

Ἀήτιο Εὐζωνάκι, Φειδιάν, Κόρην Πολεμιστοῦ, Ἰουλίον Καίσαρα, Λαφροστεφὴ Βασιλεῦ, Θαλασσοπόρον Κυκλάδων, Ἑλληνοπούλαν τετράδια Μ. Μυστικῶν ποῦ πολλοὺ σὰς ἔστειλα, ἰδικὰ σὰς ἔμωξεν δὲν ἔλαδα μέχρι σήμερον. — **Γενναῖο Ἑλληνοπούλο** (πρώην Γερμανόπουλος).

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίων, ἐλήφθησαν ἀπὸ 12-18 Ὀκτωβρίου

ΑΘΗΝΩΝ : Ἄνδρ. Ροδοκανάκης, Ἀρίσταρχος ὁ Σάμιος, Ἀποστολὴς Ἑλλῆν, Γ. Θάνος, Λαγωνίμο Πουλί, Σοφία Χ. Ράινεστ, Δ. Ν. Βασιλείου, Δοξασιμέναι Ἀθῆναι, Καρλ Ε. Ὁλοσεν, Κατίνα Ἀντωνιάδου, Ἄνδρ. Α. Ἀντωνιάδης, Ν. Μ. Βαλέρης, Μαρίνα Μ. Βαλέρη, Ὁσκάρ Μάσουμαν, Ἀδαμαντία Μ. Νικολάου.

ΑΙΓΙΟΥ : Ἀμαλία Β. Κακατόδη, Εὐστ. Β. Καλαπόδης.

ΒΟΛΟΥ : Ἐνας χωρὶς ὑπογραφήν. **ΠΑΤΡΩΝ** : Ἐλένη Γ. Κοητικού, Αἰματωμένο Λουδοῦδι, Ἐλένη Παπαχριστοπούλου, Μαριάνθη Λαρίτη, Μπέμνη Καλλιμανοπούλου, Βάσω Σοφί, Δελές, Ἀρση, Μεγάλη Ἑλλάς, Ἡρώϊς Ἑλληνοπούλα.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ : Γ. Ἀθ. Πλατσόπουλος, Κ. Ἀναστασίου, Παν. Κ. Γρίνης, Σοφία Α. Φουντουκίου, Παν. Κ. Κούρταλης, Θ. Α. Σακελλαρόπουλος, Δ. Ι. Ἡλιάδης, Σπ. Ι. Ἡλιάδης.

ΠΥΡΓΟΥ : Ἀγγ. Ἐπ. Θεοφιλοπούλου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅσον τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρωτὶδα καὶ ἐκκληρώθησαν οἱ ἑξῆς δύο : **ΑΔΑΜΑΝΤΙΑ Μ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ** ἐν Ἀθῆναις καὶ **ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΘ. ΠΑΛΑΤΟΥΚΑΣ** ἐν Πειραιῇ, οἱ ὁποῖοι ἐνεργήσαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου.